

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam
Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In
Qvibvs Singvlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo
Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Capvt XIII. Quædam documenta pro exercitio aspirationum scitu
necessaria.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38621

INSTR VCTIO
CAP VT XII.

Aspirations quadam huic stationi proprie.

tellecum illuminet, voluntatem inflamer, rotumque hominem in DEUM beatissima metamorphosi transformet.

CAP VT XIII.

Quaedam documenta pro exercitio aspiratio-
nis scitu necessaria.

AD beatam hanc amoris affectus exercitationem facilius usurpandam, aliquot hic aspirationes, actulque anagogicos adjungemus; quæ velut formam, & exemplar alii adivenientis præbebunt, secundum fervorem in uniculique cor, à Spiritu S. calore diffusum.

O quando mibi plenè moriar, & ab omnibus creaturis liber ero! O utram verè misericordia humilis corde, verè pauper, & nudus esset spiritu! Presto Domine, ut per perfectam mei abnegationem, per perfectam mortificationem, perveniam ad perfectum tuum amorem.

Tu fassisti, ut diligam te, da quod jubes, & jube quod vis: da ut diligam te ex tunc cordi meo, ex tota anima mea, ex tota virtute mea, atque ex tota mente mea; ipsæ vires anima mea contractas, & corruptas digneris reintegrandas, atque reformare per vires sanctissima anima tua: expedi mentem meam ab omni multiplicitate: denuda eam ab imaginibus & formulis rerum caducarum: concede mihi liberam adiutoriacionem, concede ut stabili cogitatione, clara cognoscitione, & ferventi amore, semper in te fluere posim!

O bone IESV, ô spes mea, & refugium meum! ô dilecta, dilecta, dilecta! ô charorum omnium charissime! ô amor meus unice! ô spousa floride, ô bone meliflue! ô dulcedo cordu mei, & vita anima mea! ô essentia essentiae mea, & jucunda requies spiritus mei! ô optata consolatio mea, & sincerum gaudium meum! ô speciosa dies eternitatis, & serena lux intimorum meorum! ô resurgens conclave meum, & vernantissima hereditas mea! ô amabile principium meum, & sufficientia mea DEVS meus!

Quid volo prater te? tu es verum & aeternum bonum meum: ea trah me post te, ut alacriter, pure, & perseveranter currat in odorem vivificantium unguentorum tuorum.

Prepara dilecta mi, prepara tibi gratiam & animam habitationem in me, ut ad me venias, & mansionem apud me facias: mortifica in me, & repelle a me quidquid tibi displaceat: avelle ac separa me ab omnibus, que sunt infra te: effice me hominem secundum cor tuum, effice me conformem sacre humanitati tuae. Vulnera cor meum medalliu jactulo amoris tui, inebria spiritum meum vino perficit charitatis, uni me tibi inimico, & totum transmuta in te, ut delicias tuas in me habere possis.

Ex harum aspirationum frequentia, maxima in animam utilitas dimana, est enim, ut supra diximus, efficacissimum perfectæ charitatis acquirendæ medium. Singulæ namque illarum, jacula & scinula quedam ac sagittæ sunt Spiritus S. voracissimæ, quibus dilectorum, & electorum suorum corda vulnerat, penetrat, & depascit, & velut fornaces pleno charitatis igne succendit. His expurgantur peccata, vita concremantur, mortificantur & refrænantur passiones, tentationes devincuntur. Dum enim istis amoris subfulibus in DELIM frequentius elevamur, facilime inimicorum subterfugimus imperium, & carnis nostra luxum & gultum ita infringimus, & debilitamus, ut vix ab eo, qui expeditus non est, credi possit. Et ut uno verbo ab olvamus, dixisse sufficiat, istud angelicum, & suave aspirationum divinarum exercitium, tanquam utilitatis esse, ut secum omnium virtutum affectum trahat, animam purificet, in-

*P*rimum documentum sit: quod quamquam prædictæ aspirationes utilissime sint, prudenter tamen discretione usurpandæ, & nonnunquam interrumpenda erunt, ne imprimit nimis violencia vires & caput debilitent, tum etiam, se forte quis omisso virtutum moralium exercitio, se omnino vacuum, & à fine suo longè reperiatur remotum, & alienum. Necesse itaque erit, ut subinde crebris virtutum actibus, maximè humilitatis, renunciationis, gratitudinis, respiciens in auditem fidei JESVM Christum, ei se conformare, ejusque mores in se exprimere studeat, & charitatis illius infinitæ modum ruminet, ac diligenter expendat, sicutque cum ad pristina amoris unitivi exercitia redire voluerit, ut magis DEO assimilatum, magisque ad unionem, transformationemque divinam dispositum, non sine magna cordis sui voluptrace repeterit. Illi vero, qui virtutum studium omnino prætermittunt, torpore quodam, otioque in redduntur hebetes & dissoluti, ut cum sibi persuadent, ad intimam felicem cum DEO unionem, veramque pervenisse tranquillitatem, plenitatem amore proprio, & verisque carentes virtibus, quam longissimè à scopo distent. Bina igitur hæc exercitia amoris unitivi, & virtutum cum perfecta suipius mortificatione, proposita sibi vita D. nostri IESV Christi vivi omnis perfectoris exemplaris, alteranda sibi erunt, & vicissim renovanda.

Secundum documentum sit, ut exercitator in via affectiva DEUM simplici intuitu, ab illo discursu, sibi representare conetur, tanquam omnis perfectionis fontem, omnisque boni & amoris creat inpenetrabilem abyssum, tanquam ens, substantiamque incomprehensibilem, omne id, quod de DEO intelligere possumus, infinitè transcendentem. Vnde intima delectatione perfusus medullitus gaudeat, & immensam quodammodo concepit complacentiam habere DEUM, qui infinito amore, infinita gloria, & honore plusquam dignissimus est.

*A*ctus etiam amoris frequenter exerceat de perfectionibus divinis exultando, ad quasdam illarum particula iter descendens v. g. infinitam DEI Bonitatem, Sapientiam, Omnipotentiam, & æstuantibus desideriorum votis, unicè exoptans, ut ab omnibus celi, terraque creaturis, prout potest, cognoscatur, honoretur, adoretur, glorificeatur, ametur.

*S*ummè doleat de tor, quæ commissa fuere, & indies commituntur aduersus divinam Bonitatem sceleribus & peccatis, & specialiter de iis, quæ ipse tam enormi in DEUM rebellione commisit, offera quæ se in sacrificiū, & in manibus magni DEI se totum proponit, & confignat, ut de ipsa faciat in tempore, & in æternitate, quidquid visum fuerit beneplacito SS. voluntatis sua.

*D*enique præcipuum hujus diæta exercitium duobus comprehenditur, quæ catena omnia complecti videntur. Primum, est perfecta per-

contini-

contritionem, mortificationem, omnimodam abnegationem, abstractionem ab omni omnino rei creatae delectatione, & per veram cordis puritatem aversio; cum anima omnibus rebus mundanis, cunctisque creaturis dorsum obvertens renuntiat, & vale ultimum dicens, animosè cum Psalmista inquit: *Renuit consolari anima mea: & Ecce longavi fugiens, & mansi in solitudine: [E: cum Job] suspendit elegit anima mea, & mortem omniam offesa mea, &c.* hinc verbis omnes mundi delicias, voluptates, omnemque humanae vite conformatio; & consolationem à se rejiciens.

Secundum, est mediis aspirationibus exercitiis, que supra allatis anima in DEUM conversio. Atque isti sunt duo poli, inter quos continua vita & perfectionum Domini nostri JESU Christi, meditatione & contemplatione, virtutumque imitacione, ut supra diximus, incedere debet anima,

C A P V T X I V.

Quaedam advertentia pro iis, qui absoluto anno è deserto ad Conventus regreduntur.

P Resupponimus eos, qui vita Eremitice ad annum destinati sunt, eodem expleto ad suos, aut alios quos Superior designarit, remeare conventus.

P Resumunt certe multo meliores regressuri, & planè mutati in viros alteros, factique secundum cor DEI, divites virtutibus, abundantes donis. Hac enim Religionis intentio est, quæ idcirco per tantum temporis spatium servitio & emolumento, quod à suo Religioso suscipere posset, se privat, ut cum fænore & lucro, majora spiritus commoda recuperare possit, ut pro filio forsitan imperfetto, tepido, remiso, recipiat iam in virtutibus proiectum, in lance Obediencia observantia punctualiter exercitatum, qui alios ejusdem Conventus exemplo adjaret, virtutibus prelucet, fervore succendar. Experiencia enim constat, unum Religiosum bonum & verè observantem iussicere, ad alios multos egregiè in fervore promovendos.

Hinc omnino certum est Eremitam, qui nondum fatus ad aliorum exemplum in virtutibus solidatus S. deserto egreditur, nec Religionis, nec Superiorum suorum intento, & fini fatis tecisse; & quod notata dignissimum est, remissum hanc concessi à DEO Eremitice vita talenti operarium, majus damnum allaturum, quam quemvis alium Communis Religiolum; qui etenim ex sancto isto Eremi loco tepidus adhuc, & immortificatus ad cenobium revertitur, vel suam arguit negligientiam & corporem, vel vitæ illius sanctæ ad acquirendam professionem, ineptitudinem, & inefficaciam: unde aliorum ad solitudinis studium fervor languescit. Quod utrumque sanè maximo damno, & detrimento Communatem afficit.

Primum itaque, his atque pluribus aliis obviaturus malis Eremita, quandiu adhuc sanctam deserti terram incolit, ita se, & tan gnaviter in orationis mentalis studio exerceat, ut antequam ab ista Spiritus Sancti schola discedere cogatur,

didicerit prius, cum practicè, cum theoreticè, quid sit, qualiterq; exerceri debat Oratio: nam quin oratione fundatus sanctum deterum relinquit, facile se in spiritu conservabit. Est enim Oratio animalium nostrorum vita, & facultas, quo ad status nostri obligationes obeundas, & admplendas, quasi quodam virtutis vigore robaramur, & sustentamus, è contrario vero, qui absque orationis praxi Eremum deserit, perditum se existimet, aut ad minima Religioni inutili.

Secundum, antequam deserto egreditur, profundè suas examinet inclinationes, & perseretur passiones, quibus antehac in cenobii delinqüere, aut flaccidere solebat, & medullitus, serioque paternæ misericordia visceribus negotiis commendans, armet ac muniat se frequentibus virtutum contrariatum propositis, nec non resolutionibus, occasione in quibus labefactari posset amputandi, ac deniq; Superiori consulto, quædam ante egressum emitat vota penitentia, quæ ad obligationum nostratum defectas cohibendos fratribus solent esse apostolica; atque haec iam proposta, quam vota temporibus suis frequenter, cum spiritu, & fervore renovare, & confirmare fatigat.

Tertium, dum jam in Conventum remeare, neatiquam sibi presumat ad alios reformatos se advenire, nec verbis suis aliquid se plus esse, aut ceteris melius intelligere demonstret: quin potius si vere humili sit, misericordem se & abjectiorem alii existimare necesse habet.

In exterioribus se aliis, quantum fas est, accommodet, modestiam religiosam in omnibus præferens, caveatque præstium libertati, & licencia frenâ laxare, certò sciens, si aliquem in alios fructum velit derivare, non aliter quam exempli vita obtineti posse, si videlicet omnibus Communis actibus primus intersit, si vere erga omnes fratres, punctualiter Superiori obedient, in rebus in perfectionem concenentibus primum se offerat: quibus profecto plus emolumenti quam decen millib; is verborum præfabitur: verba enim, quæ religiosi quo dñe fatis multa audiunt, aures pertransierunt, sed opera ipsa sunt, quæ pondere suo ad imitationem trahunt, & zelo Religionis moderato, ac prudenter conjuncta, maximum ad perfectionem propagandam sunt momentum.

Certum enim tandem est eum, qui fidelis est tam sanctæ Religionis lux filius, non posse non zelare, & in intimis animæ visceribus magno admodum dolore, & compassione sentire defectus, culpas, imp. fectiones, que in ea committuntur, tum maximè relaxantes, quæ introducuntur: & idcirco necessarium est, ut occurrentibus occasiōnibus, absque judicii, & oblicationum humanarum timore, cum humilitate, & modestia, quod sentit proponat: quod si absque fructu fuerit, Superiori rescribat: denique siplum recognoscere exemplat esse, & speculum celiorum, secundum quod alii actiones suas sunt compotituri, & banc piam sollicitudinem semper præ oculis habens, in Confratrum animabus, profectum derivabit non modicum, & quod præcipuum est, Deum sumptuose glorificabit, cui sit omnis

HONOR ET GLORIA

A M E N.

* * *

G 4

VENE-